

Arrest

nr. 269 629 van 11 maart 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 7 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 4 november 2020 en op 2 december 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 5 oktober 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 23 oktober 1967 in de stad San Salvador in het gelijknamige departement. In 1992 gingen u en uw toenmalige echtgenoot uit elkaar, sinds 2001 zijn jullie wettelijk gescheiden. Sinds 1997 woonde u met uw twee kinderen in Colonia Zacamil in de stad Mejicanos in het departement San Salvador. Op 14 augustus 2006 vertrok u zonder uw kinderen omwille van de economische situatie in El Salvador naar de Verenigde Staten (VS). Sinds uw terugkeer naar El Salvador op 30 augustus 2019 huurde u een kamer in het huis van mevrouw M.(...) in Calle Al Volcán in Colonia Zacamil.

Voor uw vertrek naar de VS werkte u voor Banco Salvadoreño. Bij terugkomst uit de VS opende u ongeveer half november 2019 een mobiel fastfood-kraampje aan de kerk in dezelfde blok als uw woonplaats, waar u het 's avonds opbergde in de patio van mevrouw M.(...).

Uw problemen begonnen op 3 december 2019 toen twee mannen van bende 18 u bedreigden met een wapen. U had ze eerder gezien aan uw kraampje toen ze u vroegen of u net was teruggekeerd uit de VS gezien uw accent dat u was kwijt geraakt na uw jarenlange verblijf in de VS. U antwoordde daar niet op, maar ze concludeerden dat het zo was. Ze hadden u eerder ook gevraagd om mee te gaan met hen en een vriendschap met hen op te starten, maar u bleef hen beleefd afwijzen met het excuus dat u het druk had en naar de kerk ging. Die dag zetten ze een pistool in uw middel en aan uw hoofd en zeiden ze dat ze u meenamen omdat u eerder niet met hem heeft willen uitgaan. Ze dreigden ermee u te folteren zodanig dat u er spijt van zou hebben dat u niet met hen was meegegaan. Jullie wandelden een half uur tot jullie aan een krotwoning kwamen waar de omgeving minder bebouwd was. Aan het huis stond een politiewagen en in het huis was een politieman in uniform aanwezig. Ze gooiden u op de grond en de drie mannen begonnen u lastig te vallen en penetreerden u oraal. Ze waren erg agressief, vielen u aan met hun handen en mond en beten u. U reageerde en verzette zich waardoor u blauwe plekken aan de borst overhield, wonden aan uw polsen en uw mond gezwollen was. Toen u dacht dat ze u gingen doen stikken, zei u dat ze moesten stoppen en dat u zich bij hen ging aansluiten. Als ze kalmeerden, zou u meewerken. U verloor na een tijd uw bewustzijn en wanneer u wakker werd, was er niemand meer en ook de politiewagen was verdwenen. U kon niet buiten want de deur zat op slot, maar u wist te ontsnappen via de lage kant van het dak. U moest traag wandelen en uw kleding was kapotgescheurd. Er stopte een taxichauffeur die u hielp. Hij raadde u aan om niet naar het ziekenhuis te gaan uit schrik dat de bendeleden u daar zouden komen zoeken en vermoorden. In plaats daarvan vroeg u hem om u af te zetten aan het laboratorium van uw vriendin A.(...). Zij was er aanwezig en vroeg u wat er gebeurd was, maar u vertelde haar weinig. Ze bracht u naar een ruimte met zetels, gaf u een injectie met vitaminen en verzorgde u. U heeft zich daar gewassen en die nacht overnachtte u in het labo dat een bewaker 24u/24u in de gaten hield.

De volgende dag bracht uw vriendin u helemaal incognito gemaakt naar haar leegstaande woning in Residencial El Roble in de stad San Salvador. Daar bleef u ondergedoken tot uw vertrek naar België. Uw vriendin sprak de volgende dag een psychiater aan die zo'n acht keer tot uw vertrek op huisbezoek bij u kwam. Op 6 december 2019 ging A.(...) al uw spullen ophalen in het huis van M.(...). Die vertelde haar dat er twee politieagenten in een politiewagen daar naar u zijn komen zoeken, net zoals de bendeleden die de controle over uw buurt hielden. Ze dreigden haar iets aan te doen als bleek dat ze iets achterhield of aan het liegen was. De zondag erop vertelde u F.(...), een vriend van de VS, over uw problemen met de bende en dat u ondergedoken leefde. Hij zei dat u daar niet kon blijven en dat u het land moest ontvluchten. Eind december 2019 kocht hij online een vliegticket naar Italië met uw geld omdat hij daar vrienden had. Op 27 januari 2020 vloog u via Spanje naar Italië waar u aankwam op 29 januari 2020. U nam toen de trein en de bus naar België waar u aankwam op 3 februari 2020. Op 7 februari 2020 diende u hier een verzoek om internationale bescherming. U vervoegde hier uw dochter C.E.I.B.(...) (O.V.-nummer 8.919.232; CG-nummer 19/23618B) en haar partner R.J.B.C.(...) (O.V. 8.919.232; CG-nummer 19/23618) die in België op 2 oktober 2019 om eigen redenen een verzoek om internationale bescherming indienden.

U vreest bij terugkeer dat de bendes u op een erg gruwelijke manier zullen folteren en vermoorden.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming, legde u bij de DVZ uw paspoort en uw identiteitskaart (DUI) voor. Tijdens uw eerste interview bij het CGVS legde u volgende documenten neer: uw geboorteakte, uw NIT-kaart (Belasting Identificatie Nummer), uw Amerikaans rijbewijs, een lidmaatschapskaart van een organisatie in de VS, uw visitekaartje en uw tewerkstellingsattest voor Banco Salvadoreño waarvoor u werkte alvorens uw vertrek naar de VS, een getuigenis dat u en A.(...)

vriendinnen zijn, twee medische attesten van uw psychiater in El Salvador (dd. 2/09/2020 en 30/10/2020), bewijzen van de aankoop van uw vlucht naar Italië en rekeningen van de kamer die u bij Mevrouw M.(...) huurde. Op 10 november 2020 ontving het CGVS een mail van uw advocaat met daarin een audio-opname met een getuigenis van mevrouw M.(...). Op 16 november 2020 stuurde u uw medisch dossier van het opvangcentrum na. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud legde u nog enkele persartikels over de algemene veiligheidssituatie in uw land neer. Op 13 december 2020 stuurde u via uw advocaat uw vliegticket van El Salvador naar Spanje na.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet allereerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt immers dat u omwille van uw problemen een voorkeur uitte om verder gehoord te worden door een vrouwelijke medewerker van het CGVS. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gehoord door een vrouwelijke protection officer, alsook bijgestaan door een vrouwelijke tolk. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen, de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en alle elementen uit uw dossier moet worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo haalt u aan El Salvador te hebben verlaten omdat bendeleden u verkracht zouden hebben, omdat u eerder niet inging op hun aanbod om met hen mee te gaan (CGVS 1, p. 18). Dat u zou ontsnapt zijn, wordt volgens u gezien als verraad waarvoor u vreest dat ze u zullen vermoorden. Tevens wist u nu ook hun onderduikplaats en hun betrokkenheid bij de politie (CGVS 1, p. 23). Uw asielaanvraag bevat echter een opeenstapeling van eigenaardigheden en tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas onderuit haalt.

Vooreerst stelt uw advocaat stelt dat u bij een eventuele terugkeer naar El Salvador vreest door criminele bendes te worden gevisieerd omdat u dertien jaar in de VS zou verbleven hebben (CGVS 1, p. 24).

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op

uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin hebt u in concreto aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van uw verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Overigens beweerde u wel benaderd te zijn door bendeleden die uw gewijzigde accent opgemerkt zouden hebben, waaruit ze afgeleid zouden hebben dat u in de VS verbleven had. Ze poogden u echter geen afpersingsgeld afhandig te maken maar probeerden u in te lijven bij hun bende en wilden dat u "met hen meeding" (CGVS 1, p. 17-18). U houdt zelf vol dat de enige reden dat u meegenomen werd, is omdat u dat eerder geweigerd had uit vrije wil en u ontkent te weten waarom het een probleem zou geweest zijn dat u in de VS verbleven heeft (CGVS 2, p. 15). Uw verklaring dat zij een gewijzigd accent opgemerkt hadden is overigens een blote bewering die u niet hard kan maken. U stelde zelf dat uw niveau van Engels maar 70% betreft (CGVS 1, p. 2). Uw pogingen om de verzwakte familieband te benadrukken, waaraan u een achteruitgang van uw lokale Spaans zou kunnen toeschrijven en uw bewering elders een kamer te zijn moeten gaan huren bij uw terugkeer, kunnen hoegenaamd niet overtuigen. Hoewel u laat uitschijnen een slechte band met uw dochter C.E.I.B.(...) (O.V.-nummer 8.919.232; CG-nummer 19/23618B) te hebben, volgt u haar uitgerekend naar België hoewel u evengoed naar elders in Europa had kunnen reizen om daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U verklaarde dat u pas op 23 oktober 2019 te weten kwam dat uw dochter naar België vertrokken was omdat uw moeder u dat toen vertelde (CGVS 1, p. 21). Nochtans had zij verklaard dat u hen naar de luchthaven vervoerd had. Op de vraag wanneer zij naar België vertrokken waren, wendde u voor zich niet gerealiseerd te hebben wanneer ze naar hier gekomen waren. Pas bij de expliciete vraag hoe uw dochter naar de luchthaven vertrokken was, geeft u toe dat u haar gebracht heeft doch blijft u volhouden niet geweten te hebben op dat moment dat dit was om nooit meer terug te komen (CGVS 2, p. 13). Het hoeft weinig betoog dat dit niet kan overtuigen. Ook in verband met uw beweerde niet al te goede band met uw moeder, kunnen er kanttekeningen geplaatst worden. Zo beweerde u van uw moeder vernomen te hebben op 23 oktober 2019 dat uw dochter vertrokken was. In uw eerste persoonlijk onderhoud voor het CGVS stelt u dat u op die dag samen was gekomen met uw mama voor uw verjaardag en dat het toen was dat u het te weten kwam waar uw dochter was (CGVS 1, p. 21). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud voor het CGVS, stelt u dat u op 23 oktober uw verjaardag was, dat u dan gebeld heeft met uw mama en dat ze toen zei dat uw dochter niet meer in El Salvador was en niet meer ging terugkomen (CGVS 2, p. 13). In uw eerste persoonlijk onderhoud gaf u aan om de drie weken met uw moeder te telefoneren (CGVS 1, p. 15) en in uw tweede persoonlijk onderhoud zwakt u dit ineens verder af door te beweren dat jullie af en toe een sms schrijven (CGVS 2, p. 11). Gezien de grote Spaanstalige gemeenschap in de VS, zou het vreemd zijn dat u zodanig veel Engels zou gesproken hebben waardoor u uw accent zou verloren hebben. Op het Facebookprofiel dat u erop na houdt sinds 2017, is de voertaal Spaans en zijn degenen die u volgt als vrienden voor meer dan 90% van Spaanstalig. Bovendien is het weinig aannemelijk dat u plotsklaps naar El Salvador zou terugkeren indien u er niet terecht kon bij familie of vrienden.

Daarnaast rijzen er ernstige twijfels over uw bewering dat u gedurende dertien jaar onafgebroken in de VS verbleven heeft. Zo legt u inzake dat verblijf in feite enkel een paspoort neer dat in 2018 in de VS uitgereikt werd, een rijbewijs dat eveneens in 2018 werd uitgereikt en een lidkaart voor immigranten uitgereikt in 2014. In uw paspoort prijkt effectief een stempel van terugkeer naar El Salvador 30 augustus 2019, maar er kan niet nagegaan worden of u voor 2018 niet al (regelmatig) teruggekeerd bent naar El Salvador. U beweert dat u uw vorige paspoort kwijt geraakt bent, maar in het huidige paspoort plakt er bizar genoeg een document waarop een binnenkomststempel staat van augustus 2006 tot februari 2007 van de 'US Customs and Border Protection'. Uw uitleg hierover is bevreemdend: tijdens het eerste persoonlijk onderhoud stelt u dat u de beschikking had over een toeristenvisum dat ze u gaven in 2006 en dat voor 10 jaar geldig was. U kan niet uitleggen hoe dit visum van tien jaar heeft bekomen. Nadat u nogmaals om verduidelijking gevraagd wordt, geeft u toe dat u diende te vertrekken in februari 2007 (CGVS 1, p. 8-9). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS, zegt u inzake die bewuste stempel dat u dat altijd moest tonen op het moment dat u het land uitging, tezamen met uw paspoort. Het is dan wel eigenaardig dat u uw voorgaande paspoort zou verloren zijn en dit stuk document niet. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, stelt u dat het niet in het paspoort hoort (CGVS, p. 10). Door het stuk dan gewoon in uw nieuwe paspoort te plakken, ondergraaft u zelf die laatste bewering. Er kan vanuit gegaan worden dat u effectief in de VS geweest bent, maar dat u er onafgebroken dertien jaar aan één stuk zou verbleven hebben, kan, zeker gezien uw verdere opeenstapeling van ongeloofwaardige verklaringen, niet onomstotelijk aangenomen worden, dat u uw accent op zo'n manier zou verloren zijn dat u hierdoor in de problemen zou geraken bij terugkeer, kan evenmin aanvaard worden.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in Vluchteling-rechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Verder dient er te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de eerste maanden na uw terugkeer naar El Salvador niet weten te overtuigen. Zo getuigde u dat in de buurt waar u voorheen met uw kinderen en moeder woonde in Colonia Zacamil in Mejicanos, niet ver van waar u zich bij uw terugkeer overigens opnieuw ging vestigen precies omdat u niet ver vandaar gewoond had, u zich niet herinnert dat er destijds een bende was. U vervolgt dat er wel heel veel grafitti op de muren was maar dat ze toen nog geen territoriale controle hadden zoals ze dat nu hebben. U vertelt dat u daar toen vrij kon rondwandelen en dat ze u niet tegenhielden ofzo. U stelt vervolgens vast dat dit nu niet meer zo is: nu moet je toestemming vragen om te mogen voorbijgaan en dan moet je zien of ze het goed vinden dat je passeert (CGVS 1, p. 11). Vervolgens beschrijft u de plaats waar u zich nu gevestigd had als een "gecontroleerde zone". Wanneer u hierop gevraagd wordt of u zelf ooit ook gecontroleerd bent, tracht u zich te rechtvaardigen dat u bijna niet daar was, enkel 's nachts om te slapen en dan ging u weer op pad. En dit gedurende twee en een halve maand. U vervolgt dat u niet weet of u gecontroleerd bent en onmiddellijk hierop ontwikkelt u de redenering dat u er pas achteraf achter kwam dat ze u aan het controleren waren en wel omdat ze u begonnen controleren toen u er een zaak opstartte. U zou pas te weten gekomen zijn dat die zone onder controle stond van bende 18 toen ze u dat zeiden op het moment dat ze u meenamen, dus op 3 december 2019 (CGVS 1, p. 12). In het licht van uw eigen verklaringen rijmt het echter hoegenaamd niet dat een bende een persoon die ze niet kennen in hun zone gedurende wel zeker twee en een halve maand ongecontroleerd laten binnen en buiten die zone gaan. Dat u zelf ook niet eens op de hoogte was van welke bende precies er de plak zwaait daar waar ze in de gewijzigde omstandigheden nu territoriale controles uitoefenen op een manier die u voorheen niet gekend had, is uitermate bevreemdend. Als u immers terugkwam van dertien jaar in de VS en weet dat bendeleden een prominentere plaats innamen in de Salvadoraanse samenleving (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 12), kan immers verwacht worden dat u probeert te achterhalen van welke bende u daar uit de buurt dient te blijven (CGVS 2, p. 12). Dat u dan ook, komende uit de VS en sedert dertien jaar dat u zich daar niet meer vertoond had, zou kiezen voor een job op straat waarbij uw zichtbaarheid dan ook manifest is, is bevreemdend. Nochtans kwamen de bendeleden zelfs netjes 'kopen' bij u. Niet alleen zouden ze dan betaald hebben voor uw popusas, het kwam blijkbaar niet in hen op om u 'renta', afpersingsgeld, te vragen maar ze nodigden u uit om hun vriendin te zijn ofschoon ze hadden opgemerkt dat u niet van de zone was en vermoedden dat u in de VS was geweest (CGVS 1, p. 17).

Ook uw verklaringen omtrent de betrokkenheid van een politieagent bij het door u beschreven incident zijn niet geloofwaardig. Zo maakt u er bij de DVZ in uw vluchtrelaas immers niet eens gewag van dat een van uw drie belagers een politieagent was, noch dat u de politie vreest gevraagd voor wie op de vlucht bent (Vragenlijst CGVS, 4 augustus 2020, vraag 4 en 5). Uw ingeroepen poging tot verschoning,

met name dat ze u bij de DVZ zeiden dat de details voor in het volgende interview waren en dat de politie ook deel van de bende was (CGVS 2, p. 15), kan niet overtuigen gezien het essentiële karakter van dit element in uw relaas. Wel integendeel: u stelde uitdrukkelijk niet door de autoriteiten te zijn vastgehouden maar door bendeleden van mara 18. Indien een van die drie bendeleden een politieman zou geweest zijn, wat u later beweert, dan houdt het absoluut geen steek dat u dat op dat moment niet zegt dat een van de drie verkrachters een politieman was maar integendeel uitdrukkelijk bevestigt geen problemen met de autoriteiten gekend te hebben (DVZ Vragenlijst CGVS, 4 augustus 2020, vraag 1). U wekt hiermee de indruk de politieman toegevoegd te hebben om hiermee een excuus naar voor te kunnen schuiven waarom u zich niet tot uw autoriteiten gewend heeft. Sterker nog, u wendt het ook aan als verschoning waardoor u niet naar het ziekenhuis zou gegaan zijn (CGVS 1, p. 19). Dat u zich niet naar een ziekenhuis zou begeven hebben, blijft evenwel een bizar gegeven. Uw verklaringen inzake uw verblijf in het labo en het huis van uw vriendin A.(...) doen toch vragen rijzen. Zo stelt u zich in het labo gewassen te hebben (CGVS 1, p. 19). Nochtans schrijft u aan uw vriendin een medische achtergrond toe en hoewel u niet meteen verteld zou hebben dat u verkracht was, schetste u toch het beeld van een behoorlijk toegetakeld iemand zoals u zich beschreef op het moment dat u daar zou toegekomen zijn: gezwollen mond, wonden aan de polsen, blauwe plekken en gescheurde kledij (CGVS 1, p. 19; CGVS 2, p. 4, 6). Dat A.(...) met haar medische achtergrond (CGVS 1, p. 13 en CGVS 2, p. 13) met uw uitlating dat bendeleden u lastig gevallen hadden (CGVS 2, p. 6), uw voorkomen en de onderkenning dat ze ongetwijfeld wist dat er een verkrachtingscultuur bestaat van bendeleden in uw land, dan niet zou doorhebben dat u verkracht was en u dan niet aangezet heeft om u door een arts te laten onderzoeken overtuigt geenszins. Temeer ze zich wel de moeite zou getroost hebben om een psychiater daags nadien naar u te laten komen. Ook deze psychiater raadde u niet aan om u te laten onderzoeken door een arts. U weet niet waarom er bijvoorbeeld geen gynaecoloog gekomen is en wuift dit weg door te poneren dat u niet in staat was dat te vragen (CGVS 2, p. 8). De attesten die u liet opstellen door de psychiater werpen eveneens vragen op. Zo stelt de psychiater in een eerste attest opgesteld op 2 september 2020 dat het incident plaatsvond op 4 december 2019. U situeerde het nochtans op 3 december 2019. Hij vervolgt in dat attest dat hij naar uw thuisadres is gekomen. Nochtans omschreef u het als een leegstaande woning van uw vriendin: het was niet bewoond en ze probeerde het al een tijd te verkopen (CGVS 1, p. 13). Dat de psychiater die u daar verschillende keren is komen opzoeken, tot wel acht keer dit leegstaande huis van uw vriendin omschrijft als uw thuisadres is bizar. Helemaal bedenkelijk is echter dat het adres dat hij er geeft, met name La Residencia El Roble, calle El Roble huisnummer 5 in de gemeente San Salvador niet correspondeert met het adres dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op 4 november 2020 laat optekenen op het CGVS: u stelt dat het de Residentie Arboledas nummer 5 in colonia Miralvalle was (CGVS 1, p. 7, 13, 20). Nadat u de kopies van de notities van dat persoonlijk onderhoud doorgenomen had, gaf u bij aanvang van uw tweede persoonlijk onderhoud aan dit adres te willen corrigeren naar Condominio Residencial El Roble. U riep als excuus voor de fout in dat u zich het adres niet goed herinnerde omdat u daar niet lang gewoond had (CGVS 2, p. 2). Dat uw initiële verklaringen echter niet overeenstemmen met wat u op dat moment zelf overhandigt aan bewijsstukken, dit nadien opmerkt en post-factum laat corrigeren, ondergraaft uw geloofwaardigheid toch wel verder. Inzake de medische attesten verklaart u dat het eerste attest u met DHL werd opgestuurd en het tweede via mail. Het eerste medische attest dateert van 2 september 2020 en gaat over de acht crisisinterventies die hij zou uitgevoerd hebben tussen 4 december 2019 en 20 januari 2020. Het tweede medische attest werd opgesteld enkele dagen voor uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS in november 2020 en beschrijft dat u nog steeds bij uw psychiater in behandeling bent waarvoor jullie sinds februari 2020 via WhatsApp contact houden (CGVS 2, p. 3). Naast het feit dat deze documenten post facto werden opgesteld nadat de DVZ u tijdens uw interview in augustus 2020 vroeg naar bewijzen (CGVS 1, p. 5) en op aanraden van uw advocaat (CGVS 2, p. 4), stelt zich de vraag waarom de vaststellingen dan niet in één medisch attest konden worden gegoten. Tevens vallen ook vormelijk enkele opmerkelijkheden te onderkennen. Zo heeft het tweede medische attest een extra regel in zijn hoofding met persoonlijke gegevens en zijn de stempel en de handtekening gepixeld alsof ze werden geknipt en geplakt (Zie document 10 b in het administratieve dossier). Een psychiater kan vaststellingen doen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een psychiater nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen, a fortiori in uw geval aangezien hij u niet eens lichamelijk onderzocht zou hebben (CGVS 2, p. 7). Hij zou u enkel hebben opgevangen voor het emotionele trauma, zijn taak was volgens u enkel om u over uw shock heen te krijgen (CGVS 1, p. 7; CGVS 2, p. 8). U zou nochtans heden te kampen hebben met urineweginfecties die u toeschrijft aan het incident vermits u op de grond zou hebben gelegen in de aarde (CGVS 1, p. 19). Het hoeft dan ook geen verder betoog dat aan deze attesten geen gewicht kan

worden toegekend. Ook in België was u geen vragende partij voor een medisch onderzoek (CGVS 2, p. 7). Pas op 24 augustus zou u onderzocht zijn op seksueel overdraagbare aandoeningen (CGVS 1, p. 7; medisch dossier Fedasil, document 14 in het administratieve dossier). Aangaande dat medisch dossier van Fedasil dat u neerlegt waarbij u tijdens een medische consultatie het incident uiteenzet op 24 augustus 2020, dient evenzeer opgemerkt te worden dat deze persoon louter uw verklaringen heeft opgetekend, hetgeen op zich geen bewijs kan vormen voor het beweerd incident. U had al enige tijd last van urineweginfecties maar zou niet hebben willen spreken hebben bij eerdere consultaties in België over het incident omdat de artsen vooral mannen waren (CGVS 2, p. 7). Nochtans was het eerder in El Salvador geen bezwaar geweest om het tegen uw mannelijke psychiater te vertellen (CGVS 1, p. 6). Bovendien had u al eerder de kans om het tegen dezelfde persoon eerder te verklaren aangezien uit het medische dossier van Fedasil blijkt dat u een consultatie had met dezelfde persoon op 13 februari 2020, waarbij u overigens het had over infectie aan de urinewegen. Terzake dient opgemerkt te worden dat problemen van incontinentie, urineweginfecties en huidproblemen niet noodzakelijk een verband hoeven te houden met seksueel geweld. Voorts is het eigenaardig dat u bij de DVZ op 20 augustus verklaarde dat u gezond bent (Verklaring DVZ, 4 augustus 2020, vraag 28) en dat op het registratieformulier bij de DVZ enkel uw kwetsbaar profiel als vrouw werd aangeduid en niet psychisch en fysiek geweld (Registratie verzoek om internationale bescherming, 5 februari 2020, vi kwetsbaarheden). Uw poging tot verschoning, met name dat u enkel heeft geantwoord op wat ze u vroegen, weet niet te overtuigen (CGVS 2, p. 18).

Voorts is het ook hoogst bevreemdend dat u op advies van uw advocaat aan mevrouw M.(...) vraagt om een videoopname te maken (CGVS 1, p. 5), als ze niet eens weet wat u is overkomen (CGVS 2, p. 18). Dit zou haar overigens in gevaar brengen als bendes haar al bedreigden haar iets aan te doen als ze loog of iets verborgen hield (audioopname, document 13 in het administratieve dossier). Daarbij is het ook erg opmerkelijk dat mevrouw M.(...) wel een audio-opname maakt waarin ze haar volledige naam en adres vermeldt, terwijl u beweert dat ze onherkenbaar wou blijven uit schrik voor represailles van bendeleden wanneer ze hiervan op de hoogte zouden raken (CGVS 1, p. 5; CGVS 2, p. 18; audio-opname, document 13 in het administratieve dossier). Ook het gesolliciteerde karakter staat buiten kijf, aangezien het fragment pas op 1 november 2020 werd opgesteld in functie van uw verzoek om internationale bescherming terwijl u al meer dan negen maanden in België vertoefde (CGVS 2, p. 18). Bovendien valt er een ernstige tegenstrijdigheid waar te nemen tussen haar getuigenis en uw verklaringen. Zo stelt zij dat de politiemannen die na uw verdwijning bij haar naar u zijn komen vragen, haar vroegen om u te vragen naar het politiebureau te komen als u terug kwam (audio-opname, document 13 in het administratieve dossier). Wanneer u de vraag opgeworpen krijgt waarom de politie u daar was komen zoeken en komen vragen dat u naar het politiebureau kwam, trachtte u eerst tijd te winnen door een tegenvraag te stellen: "De politie?". Hierop wordt u herhaald dat de politie bij M.(...) naar u was komen vragen en gevraagd hebben dat u naar het politiebureau kwam, waarop u ineens flagrant ontkent dat ze aan haar gevraagd zouden hebben dat u naar het politiekantoor zou komen, zonder enige verdere verduidelijking (CGVS 2, p. 17).

Inzake deze beweerd gebeurtenis, met name dat politieagenten u nog zouden komen zoeken zijn, dient verder ook nog opgemerkt te worden dat u dit niet bij DVZ verteld heeft. In het licht van de vraag die u expliciet gesteld werd, met name of er nog zaken gebeurd waren tussen de ontvoering en uw vertrek, en u hierop enkel vermeldt dat bendeleden u nog kwamen zoeken zonder vermelding dat ook de politie u zou komen zoeken zijn, is deze omissie dan ook niet acceptabel. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud had u het dan nog over twee politieagenten, daar waar u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud ontkende te weten met hoeveel zij waren (CGVS 1, p. 20; CGVS 2, p. 17).

Verder verklaart u via Spanje en Italië naar België gereisd te zijn. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u in Spanje geen asielaanvraag in. Uw poging tot verschoning, dat u er niet van op de hoogte was dat Spanje ook hulp verschaftte aan mensen die problemen hebben in hun land (CGVS, p. 11), is uitermate zwak. Deze houding ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

Uit bovenstaande kan worden besloten dat u niet aannemelijk maakte dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u een reëel risico loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt, kunnen de bovenstaande vaststelling niet ombuigen. De documenten over uw identiteit, met name uw paspoort, uw DUI, uw geboorteakte, uw NIT-kaart, uw Amerikaans rijbewijs en uw lidmaatschapskaart van een organisatie in de VS staan hier op zich niet ter discussie. Evenmin is dit het geval voor de getuigenis van uw vriendin A.(...). De persartikels beslaan enkel de algemene veiligheidssituatie in El Salvador. Ook uw vluchtinformatie en uw tewerkstelling alvorens u EL Salvador verliet, wordt niet betwist middels uw visitekaartje en tewerkstellingsattest voor Banco Salvadoreño. Over de huur van de kamer bij mevrouw M.(...) wordt nog opgemerkt dat de rekeningen geen enkele objectieve bewijswaarde bieden aangezien op uw medisch attest staat dat Residencial El Roble uw "thuisadres" is (Zie documenten 10a en 12 in het administratieve dossier).

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud (NPO) van 4 november 2020. Deze kopie van de NPO werd op 16 november 2020 naar uw advocaat gestuurd en op 19 november 2020 naar u per aangetekend schrijven. Binnen de periode van acht werkdagen na de betekening van de kopie van deze notities, werden geen opmerkingen meer geformuleerd met betrekking tot de inhoud ervan. U vroeg eveneens een kopie van de NPO van 2 december 2020. Deze kopie van de NPO werd op 8 december 2020 naar uw advocaat gestuurd en op 10 december 2020 naar u per aangetekend schrijven. Op 18 december 2020 ontving het CGVS een mail van uw advocaat met zijn naar het Nederlands vertaalde opmerkingen van uw correcties. Inhoudelijk verduidelijkt u op pagina 3 dat u niet op 4 november 2020 naar België bent gekomen, maar dat toen het interview was en dat u het medische rapport dan zou tonen. Op pagina 5 verbetert u dat u de medicatie nam van 4 december 2019 tot 27 januari 2020. Toen u naar België kwam nam u nog een kwart van één van de pillen. Op pagina 14 verbetert u dat u eerst naar de bank ging om te solliciteren en toen ze u daar niet accepteerden vanwege uw leeftijd, begon u na te denken hoe u uw eigen kon stabiliseren en uw eigen bedrijf kon beginnen. Daarnaast weet u enkel dat degenen die een bedrijf hebben hen geld geven en u heeft ermee ingesteld om ze te betalen omdat u in uw land moest blijven om te werken. Bendeleden zou u echter nooit om geld hebben gevraagd, noch vertelden ze u waarom ze wilden dat u bij hen kwam. Deze post factum correcties kunnen echter niets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdadagroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tot slot wordt er opgemerkt dat er ook ten aanzien van uw dochter C.E.I.B.(...) (O.V.-nummer 8.919.232; CG-nummer 19/23618B) en schoonzoon R.J.B.C.(...) (O.V. 8.919.232; CG-nummer 19/23618) overgegaan werd tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de

subsidaire beschermingsstatus. U verklaarde dat hun vluchtredenen geen link hebben met uw eigen vluchtmotieven (CGVS 1, p. 15).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift en stukken

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster verwijst naar het recente Nansen rapport 2021/2 *“El Salvador – Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag”* dat volgens haar bevestigt dat de bendes niet louter als criminele organisaties kunnen worden bestempeld daar hun daden en beweegredenen niet louter van economische aard zijn en dat er moet worden nagegaan of er een effectieve bescherming voorhanden is in El Salvador tegen de bendes, die weldegelijk als politieke actoren moeten worden beschouwd. Verzoekster concludeert dat de verwerende partij zich niet langer kan verschuilen achter het betoog dat de bendes louter als criminele organisatie moeten worden aanzien en dat er een individuele en specifieke vrees moet worden aangetoond.

Vervolgens geeft verzoekster aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht zij deze te weerleggen.

In het kader van de subsidiaire bescherming wijst verzoekster op de (humanitaire) situatie in El Salvador. Zij stelt dat het land wordt gerund door bendes en wordt gezien als een van de gevaarlijkste landen ter wereld. Zij citeert in dit verband landeninformatie van november 2019 van The Guardian en Foreign Policy.

Verzoekster werpt tevens op dat rekening moet worden gehouden met de gevolgen van de COVID-19-pandemie, onder meer op socio-economisch vlak. Zij vreest dat zij geen werk zal hebben en zij niet de noodzakelijke medische zorgen zal kunnen krijgen indien zij besmet raakt met deze ziekte.

Verzoekster voegt ter ondersteuning van haar verzoekschrift volgende stukken toe:

- UK Home Office *“Country Policy and Information Note: El Salvador: Fear of gangs”* van januari 2021;
- Nansen rapport 2021/2 *“El Salvador – Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag”*.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekster verklaart dat zij El Salvador heeft verlaten omwille van problemen met de bende Barrio 18. Zij stelt dat zij door hen werd geïsoleerd omwille van haar jarenlange verblijf in de Verenigde Staten en dat zij door bendeleden werd verkracht omdat zij niet inging op hun vraag om zich bij hen aan te sluiten. Zij vreest dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador zal worden gefolterd en vermoord.

4.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (COI Focus “El Salvador: Veiligheidssituatie” van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR guidelines).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenactivisten, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook jonge vrouwen, meisjes en kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn uit wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-22).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*; *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”*; *“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van benedegeweld moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn specifieke en individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Daarom moeten worden nagegaan of verzoeksters verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekster evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

4.3. De commissaris-generaal besluit op basis van de verklaringen van verzoekster dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde gebeurtenissen die voor haar de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten. Hij stelt onder meer vast dat (i) verzoekster niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat zij omwille van haar verblijf in de Verenigde Staten in het vizier is gekomen van bendeleden van Barrio 18 en er overigens twijfels rijzen over haar bewering dat zij gedurende 13 jaar onafgebroken in de VS heeft verbleven, (ii) het weinig aannemelijk is dat zij pas op het moment dat zij door bendeleden van Barrio 18 werd meegenomen, wist dat die zone onder hun controle stond en het evenmin rijmt dat Barrio 18 een persoon die ze niet kennen in hun zone zeker tweeëneenhalve maand ongecontroleerd binnen en buiten die zone laten gaan, (iii) verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) er geen melding van maakte dat een van haar drie belagers politieagent was, (iv) zij na de mishandelingen niet naar een arts is geweest, (v) de inhoud van de attesten opgesteld door de psychiater op een aantal punten niet rijmen met haar initiële verklaringen en er hierover tevens enkele zowel vormelijke als inhoudelijke opmerkelijke vaststellingen vallen te onderkennen waardoor aan deze attesten geen gewicht kan worden gegeven, en ook het medisch dossier van Fedasil geen bewijs vormt van het beweerde incident, (vi) los van het gesolliciteerd karakter van de video-opname van M., het weinig geloofwaardig is dat M. een audio-opname maakt waarin zij haar volledige naam en adres vermeldt terwijl verzoekster beweert dat zij onherkenbaar wilde blijven uit schrik voor represailles van bendeleden en er bovendien een ernstige tegenstrijdigheid valt waar te nemen tussen haar getuigenis en verzoeksters verklaringen, en (vii) verzoekster bij de DVZ niet heeft vermeld dat politieagenten haar nog zouden komen zoeken zijn.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van bovenstaande motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat er geen geloof kan worden

gehecht aan het vluchtrelaas, kunnen verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij om onderstaande redenen in gebreke blijft.

4.4. Verzoekster volhardt in het verzoekschrift dat het de bende Barrio 18 was opgevallen dat zij in de Verenigde Staten had verbleven door *“haar manier van doen, van spreken, van handelen, ...”*.

De Raad stelt vast dat verzoekster met deze uitspraak echter dermate vaag blijft en geen concrete elementen of bijzondere kenmerken aanduidt die aannemelijk maken dat zij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in de VS heeft verbleven. Zij slaagt er niet in te overtuigen dat zij als terugkeerder meer zichtbaar zou zijn omwille van uiterlijke kenmerken of omdat zij bepaalde gewoontes of een accent zouden hebben overgenomen.

Tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde verzoekster weliswaar dat bendeleden haar gewijzigd accent zouden hebben opgemerkt, maar de commissaris-generaal bemerkt hierover terdege: *“Uw verklaring dat zij een gewijzigd accent opgemerkt hadden is overigens een blote bewering die u niet hard kan maken. U stelde zelf dat uw niveau van Engels maar 70% betreft (CGVS 1, p. 2). Uw pogingen om de verzwakte familieband te benadrukken, waaraan u een achteruitgang van uw lokale Spaans zou kunnen toeschrijven en uw bewering elders een kamer te zijn moeten gaan huren bij uw terugkeer, kunnen hoegenaamd niet overtuigen. Hoewel u laat uitschijnen een slechte band met uw dochter C.E.I.B.(...) (O.V.-nummer 8.919.232; CG-nummer 19/23618B) te hebben, volgt u haar uitgerekend naar België hoewel u evengoed naar elders in Europa had kunnen reizen om daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U verklaarde dat u pas op 23 oktober 2019 te weten kwam dat uw dochter naar België vertrokken was omdat uw moeder u dat toen vertelde (CGVS 1, p. 21). Nochtans had zij verklaard dat u hen naar de luchthaven vervoerd had. Op de vraag wanneer zij naar België vertrokken waren, wendde u voor zich niet gerealiseerd te hebben wanneer ze naar hier gekomen waren. Pas bij de expliciete vraag hoe uw dochter naar de luchthaven vertrokken was, geeft u toe dat u haar gebracht heeft doch blijft u volhouden niet geweten te hebben op dat moment dat dit was om nooit meer terug te komen (CGVS 2, p. 13). Het hoeft weinig betoog dat dit niet kan overtuigen. Ook in verband met uw beweerdte niet al te goede band met uw moeder, kunnen er kanttekeningen geplaatst worden. Zo beweerdte u van uw moeder vernomen te hebben op 23 oktober 2019 dat uw dochter vertrokken was. In uw eerste persoonlijk onderhoud voor het CGVS stelt u dat u op die dag samen was gekomen met uw mama voor uw verjaardag en dat het toen was dat u het te weten kwam waar uw dochter was (CGVS 1, p. 21). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud voor het CGVS, stelt u dat u op 23 oktober uw verjaardag was, dat u dan gebeld heeft met uw mama en dat ze toen zei dat uw dochter niet meer in El Salvador was en niet meer ging terugkomen (CGVS 2, p. 13). In uw eerste persoonlijk onderhoud gaf u aan om de drie weken met uw moeder te telefoneren (CGVS 1, p. 15) en in uw tweede persoonlijk onderhoud zwakt u dit ineens verder af door te beweren dat jullie af en toe een sms schrijven (CGVS 2, p. 11). Gezien de grote Spaanstalige gemeenschap in de VS, zou het vreemd zijn dat u zodanig veel Engels zou gesproken hebben waardoor u uw accent zou verloren hebben. Op het Facebookprofiel dat u erop na houdt sinds 2017, is de voertaal Spaans en zijn degenen die u volgt als vrienden voor meer dan 90% van Spaanstalig. Bovendien is het weinig aannemelijk dat u plotsklaps naar El Salvador zou terugkeren indien u er niet terecht kon bij familie of vrienden.”*

Door louter te volharden dat haar band met haar dochter niet zo sterk is, brengt verzoekster geen concrete en dwingende argumenten bij die voorgaande vaststellingen in een ander daglicht stellen.

Daarnaast heeft de commissaris-generaal terecht twijfels over verzoeksters bewering dat zij gedurende 13 jaar onafgebroken in de VS heeft verbleven: *“Zo legt u inzake dat verblijf in feite enkel een paspoort neer dat in 2018 in de VS uitgereikt werd, een rijbewijs dat eveneens in 2018 werd uitgereikt en een lidkaart voor immigranten uitgereikt in 2014. In uw paspoort prijkt effectief een stempel van terugkeer naar El Salvador 30 augustus 2019, maar er kan niet nagegaan worden of u voor 2018 niet al (regelmatig) teruggekeerd bent naar El Salvador. U beweert dat u uw vorige paspoort kwijt geraakt bent, maar in het huidige paspoort plakt er bizar genoeg een document waarop een binnenkomststempel staat van augustus 2006 tot februari 2007 van de ‘US Customs and Border Protection’. Uw uitleg hierover is bevreemdend: tijdens het eerste persoonlijk onderhoud stelt u dat u de beschikking had over een toeristenvisum dat ze u gaven in 2006 en dat voor 10 jaar geldig was. U kan niet uitleggen hoe dit visum van tien jaar heeft bekommen. Nadat u nogmaals om verduidelijking gevraagd wordt, geeft u toe dat u diende te vertrekken in februari 2007 (CGVS 1, p. 8-9). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS, zegt u inzake die bewuste stempel dat u dat altijd moest tonen op het moment dat u het land uitging, tezamen met uw paspoort. Het is dan wel eigenaardig dat u uw voorgaande paspoort zou verloren zijn en dit stuk document niet. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, stelt u dat het niet in*

het paspoort hoort (CGVS, p. 10). Door het stuk dan gewoon in uw nieuwe paspoort te plakken, ondergraaft u zelf die laatste bewering.”

Verzoekster wijst erop dat de commissaris-generaal erkent dat uit haar paspoort blijkt dat zij wel degelijk in 2019 werd teruggestuurd vanuit de VS naar El Salvador, maar gaat voorbij aan de vaststelling dat er niet kan worden nagegaan of zij voor 2018 niet al (regelmatig) teruggekeerd is naar El Salvador nu zij geen zicht kan geven op eventuele op- en af reizen. Met haar betoog dat het niet ernstig is bepaalde zaken als ‘eigenaardig’ te bestempelen, slaagt zij er niet in hier anders over te doen denken.

De commissaris-generaal bemerkt terdege dat er vanuit kan worden gegaan dat verzoekster effectief in de VS is geweest, maar dat zij er onafgebroken dertien jaar aan één stuk zou hebben verbleven, kan niet onomstotelijk worden aangenomen, te meer gezien, zoals hierna zal blijken, haar verklaringen over de eerste maanden na haar terugkeer in 2019 naar El Salvador niet weten te overtuigen. Verder stelt de Raad vast dat er bitter weinig stukken voorliggen die een onafgebroken verblijf van dertien jaar vermogen aan te tonen. Redelijkerwijs mag er worden verwacht dat indien verzoekster daadwerkelijk onafgebroken voor een periode van dertien jaar in de Verenigde Staten heeft verbleven, zij veel meer stukken zou kunnen voorleggen om dit aannemelijk te maken.

De bewering dat verzoekster haar accent door haar dertien jaar lange onafgebroken verblijf in de VS zou zijn verloren, dat zij snel werd opgemerkt door de lokale bevolking en dat zij hierdoor in de problemen zou zijn geraakt bij terugkeer, komt dan ook ernstig op de helling te staan.

4.6. Zoals reeds opgemerkt, weten verzoeksters verklaringen over de eerste maanden na haar terugkeer op 30 augustus 2019 naar El Salvador niet te overtuigen.

Vooreerst is het niet ernstig dat verzoekster pas op het moment dat bendeleden haar meenamen op 3 december 2019 te weten zou zijn gekomen dat de zone – met name colonia Zacamil, La Hermita, waar zij na haar terugkeer uit de VS woonde en werkte – onder controle stond van de bende Barrio 18 (NPO 4 november 2020 (hierna: NPO I), p. 12).

Zoals reeds gesteld, uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat bendes een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven van de bewoners van de gebieden die ze beheersen, onder meer door te controleren wie een gecontroleerde zone binnen en buiten gaat en door het opleggen van gedragscodes (COI Focus “*El Salvador: Veiligheidssituatie*” van 12 oktober 2020, p. 9-11; UNHCR guidelines). Verzoekster geeft ook zelf aan dat, wanneer zij terugkwam van dertien jaar verblijf in de VS, bendeleden een prominentere plaats innamen in de Salvadoraanse samenleving (NPO I, p. 12-13; NPO 2 december 2020 (hierna: NPO II), p. 12). In deze optiek is het dan ook niet geloofwaardig dat zij niet eerder op de hoogte was van welke bende er domineert in de zone waar zij werkt en woont (NPO II, p. 12). De argumentatie in het verzoekschrift dat zij net was verhuisd naar die zone en het er amper kende, biedt hiertoe geen rechtvaardiging. Van verzoekster mag in de voor haar gewijzigde omstandigheden waar nu territoriale controles door bendeleden worden uitgevoerd op een manier die zij voorheen niet gekend had, immers redelijkerwijs worden verwacht dat zij probeerde te achterhalen van welke bende zij daar uit de buurt dient te blijven en minstens op de hoogte was welke bende er de controle uitoefent.

Dat verzoekster, die beweert uit de VS te komen na een verblijf van dertien jaar, bovendien zou kiezen voor een job op straat waarbij haar zichtbaarheid dan ook manifest is, is evenzeer weinig aannemelijk. De commissaris-generaal bemerkt hierbij nog terdege: *“Nochtans kwamen de bendeleden zelfs netjes ‘kopen’ bij u. Niet alleen zouden ze dan betaald hebben voor uw popusas, het kwam blijkbaar niet in hen op om u ‘renta’, afpersingsgeld, te vragen maar ze nodigden u uit om hun vriendin te zijn ofschoon ze hadden opgemerkt dat u niet van de zone was en vermoedden dat u in de VS was geweest (CGVS 1, p. 17).”*

Verder zijn ook haar verklaringen betreffende de modus operandi van de bendeleden in deze zone weinig aannemelijk.

De bendes oefenen doorgedreven sociale controle uit, leggen de inwoners van hun wijken allerlei gedragsregels op via bedreigingen en geweld, via het ‘horen, zien en zwijgen’-principe en beperken de bewegingsvrijheid van burgers in deze wijken in sterke mate (UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador*” van 15 maart 2016, p. 10-13; COI Focus “*El Salvador: Veiligheidssituatie*” van 12 oktober 2020, p. 9-11; 14-16). Dit houdt in dat personen die verhuizen naar een bepaalde wijk, veelal zullen worden gecontroleerd door de bende die de betrokken wijk controleert en dat informatie over deze persoon zal worden verzameld en geverifieerd. Gelet op deze territoriale en sociale controle, kan niet worden aangenomen dat een bende als Barrio 18 een persoon die ze niet kennen zoals verzoekster gedurende wel zeker tweeëneuhalf maand ongecontroleerd binnen en buiten hun zone laten gaan.

Met het nietszeggend betoog dat het gedrag van benedeleden bezwaarlijk aan haar kan worden verweten, brengt verzoekster geen elementen bij die hier alsnog een ander licht op werpen. De commissaris-generaal kon dan ook terecht de nodige vraagtekens plaatsen bij de beweerde handelwijze van de benedeleden in het licht van de beschikbare objectieve landeninformatie (zie in deze zin EASO, Judicial analysis 'Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System', 2018, p. 76).

4.7. Ook verzoeksters verklaringen omtrent het incident waarbij zij werd mishandeld en verkracht overtuigen niet.

Vooreerst vermeldt verzoekster in haar vluchtrelaas bij de DVZ nergens de betrokkenheid van een politieagent, noch dat zij de politie vreest wanneer haar wordt gevraagd voor wie zij op de vlucht is (CGVS vragenlijst, vraag 4 en 5).

Verzoekster betoogt dat zij op de DVZ werd aangemaand om alles kort en bondig te vertellen en dat zij niet de kans kreeg om alles uitgebreid uiteen te zetten. Dit biedt echter geen verschoning voor het volledig onvermeld laten van zulk cruciaal element in het vluchtrelaas. De Raad wijst erop dat het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij eensluidende en samenhangende verklaringen aflegt en dat zij in het vluchtrelaas zou vermelden dat een van haar drie belagers een politieagent was, te meer daar dit incident aan de oorsprong ligt van haar vlucht uit El Salvador. De vaststelling dat verzoekster daarentegen zelfs uitdrukkelijk verklaarde dat zij niet door de autoriteiten werd vastgehouden, maar door benedeleden van Barrio 18 (CGVS vragenlijst, vraag 1), bevestigt het ongeloofwaardig karakter ervan.

Waar verzoekster in het verzoekschrift repliceert dat een van de belagers gekleed was als een politieagent, maar zij niet weet of hij effectief een agent was dan wel of het een gestolen uniform betrof, komt zij niet verder dan loutere a posteriori beweringen. Uit haar verklaringen afgelegd voor het CGVS kan deze voorgehouden twijfel of onduidelijkheid in geen geval blijken. Zij gaf onmiskenbaar en zonder enige twijfel te kennen dat het de politieagent was die haar had verkracht, reden waarom zij nooit klacht bij de politie zou hebben ingediend, en dat zij hem eerder al aan haar kraampje had zien voorbijrijden in een patrouillewagen van de politie (NPO I, p. 18, 22). De vaststelling dat verzoekster bij de DVZ zulk essentieel element als de betrokkenheid van de politie onvermeld heeft gelaten, maakt dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht. De betrokkenheid van de politie vervolgens bij het CGVS als excuus naar voor schuiven om te vergoelijken dat zij heeft nagelaten zich tot de autoriteiten te wenden na dit incident, kan bijgevolg evenmin ernstig worden genomen.

Verder komt het in de door verzoekster geschetste omstandigheden weinig aannemelijk over dat zij zich na deze beweerde mishandeling en verkrachting niet naar het ziekenhuis zou hebben begeven. Ze werd opgevangen door een vriendin met een medische achtergrond die de dag na de verkrachting een psychiater naar haar zou hebben gestuurd.

Dat zij, zoals in het verzoekschrift voorgehouden, in die mate getraumatiseerd was dat zij niet in staat was om rationeel te denken, biedt geen verklaring waarom haar vriendin met een medische achtergrond haar niet heeft aangezet om zich door een arts te laten onderzoeken. De loutere bewering dat dit niet hoeft te verbazen gezien deze vriendin wist dat verzoekster op geen enkele hulp van de autoriteiten kon rekenen, is hier irrelevant en zegt niets over het al dan niet kunnen verkrijgen van medische zorg. Bovendien klemt deze bewering met verzoeksters verklaringen dat haar vriendin daags nadien wel een psychiater naar haar heeft laten komen. De vaststelling dat bovendien ook deze psychiater niet zou hebben aangeraden om zich door een arts of gynaecoloog te laten onderzoeken, laat verzoekster in haar verzoekschrift volledig ongemoeid en weet zij derhalve niet te verklaren.

4.8. Verder maakt de commissaris-generaal terecht een aantal bedenkingen bij de attesten die verzoekster liet opstellen door de psychiater.

Zo stelt de psychiater in het eerste attest op gesteld op 2 september 2020 dat het incident plaatsvond op 4 december 2019. Verzoekster situeerde dit nochtans op 3 december 2019 (NPO I, p. 18). De repliek in

het verzoekschrift dat dit een materiële vergissing betreft, is niet ernstig en overtuigt niet. Gelet op de ernst van de beweerde feiten kan niet worden aangenomen dat de behandelende psychiater zich in deze datum zou vergissen. Bovendien gaat verzoekster met dit verweer volledig voorbij aan de overige bemerkingen van de commissaris-generaal, met name dat de psychiater in dat attest vervolgt dat hij naar haar thuisadres is gekomen, terwijl verzoekster het omschreef als een leegstaande woning van haar vriendin (NPO I, p. 13), en hij een adres opgeeft dat niet correspondeert met het adres dat zij liet optekenen tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS: *“Hij vervolgt in dat attest dat hij naar uw thuisadres is gekomen. Nochtans omschreef u het als een leegstaande woning van uw vriendin: het was niet bewoond en ze probeerde het al een tijd te verkopen (CGVS 1, p. 13). Dat de psychiater die u daar verschillende keren is komen opzoeken, tot wel acht keer dit leegstaande huis van uw vriendin omschrijft als uw thuisadres is bizar. Helemaal bedenkelijk is echter dat het adres dat hij er geeft, met name La Residencia El Roble, calle El Roble huisnummer 5 in de gemeente San Salvador niet correspondeert met het adres dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op 4 november 2020 laat optekenen op het CGVS: u stelt dat het de Residentie Arboledas nummer 5 in colonia Miralvalle was (CGVS 1, p. 7, 13, 20). Nadat u de kopies van de notities van dat persoonlijk onderhoud doorgenomen had, gaf u bij aanvang van uw tweede persoonlijk onderhoud aan dit adres te willen corrigeren naar Condominio Residencial El Roble. U riep als excuus voor de fout in dat u zich het adres niet goed herinnerde omdat u daar niet lang gewoond had (CGVS 2, p. 2). Dat uw initiële verklaringen echter niet overeenstemmen met wat u op dat moment zelf overhandigt aan bewijsstukken, dit nadien opmerkt en post-factum laat corrigeren, ondergraaft uw geloofwaardigheid toch wel verder. Inzake de medische attesten verklaart u dat het eerste attest u met DHL werd opgestuurd en het tweede via mail. Het eerste medische attest dateert van 2 september 2020 en gaat over de acht crisisinterventies die hij zou uitgevoerd hebben tussen 4 december 2019 en 20 januari 2020. Het tweede medische attest werd opgesteld enkele dagen voor uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS in november 2020 en beschrijft dat u nog steeds bij uw psychiater in behandeling bent waarvoor jullie sinds februari 2020 via WhatsApp contact houden (CGVS 2, p. 3). Naast het feit dat deze documenten post facto werden opgesteld nadat de DVZ u tijdens uw interview in augustus 2020 vroeg naar bewijzen (CGVS 1, p. 5) en op aanraden van uw advocaat (CGVS 2, p. 4), stelt zich de vraag waarom de vaststellingen dan niet in één medisch attest konden worden gegoten. Tevens vallen ook vormelijk enkele opmerkelijkheden te onderkennen. Zo heeft het tweede medische attest een extra regel in zijn hoofding met persoonlijke gegevens en zijn de stempel en de handtekening gepixeld alsof ze werden geknipt en geplakt (Zie document 10 b in het administratieve dossier). Een psychiater kan vaststellingen doen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een psychiater nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen, a fortiori in uw geval aangezien hij u niet eens lichamelijk onderzocht zou hebben (CGVS 2, p. 7). Hij zou u enkel hebben opgevangen voor het emotionele trauma, zijn taak was volgens u enkel om u over uw shock heen te krijgen (CGVS 1, p. 7; CGVS 2, p. 8). U zou nochtans heden te kampen hebben met urineweginfecties die u toeschrijft aan het incident vermits u op de grond zou hebben gelegen in de aarde (CGVS 1, p. 19). Het hoeft dan ook geen verder betoog dat aan deze attesten geen gewicht kan worden toegekend. Ook in België was u geen vragende partij voor een medisch onderzoek (CGVS 2, p. 7). Pas op 24 augustus zou u onderzocht zijn op seksueel overdraagbare aandoeningen (CGVS 1, p. 7; medisch dossier Fedasil, document 14 in het administratieve dossier). Aangaande dat medisch dossier van Fedasil dat u neerlegt waarbij u tijdens een medische consultatie het incident uiteenzet op 24 augustus 2020, dient evenzeer opgemerkt te worden dat deze persoon louter uw verklaringen heeft opgetekend, hetgeen op zich geen bewijs kan vormen voor het beweerde incident. U had al enige tijd last van urineweginfecties maar zou niet hebben willen spreken hebben bij eerdere consultaties in België over het incident omdat de artsen vooral mannen waren (CGVS 2, p. 7). Nochtans was het eerder in El Salvador geen bezwaar geweest om het tegen uw mannelijke psychiater te vertellen (CGVS 1, p. 6). Bovendien had u al eerder de kans om het tegen dezelfde persoon eerder te verklaren aangezien uit het medische dossier van Fedasil blijkt dat u een consultatie had met dezelfde persoon op 13 februari 2020, waarbij u overigens het had over infectie aan de urinewegen. Terzake dient opgemerkt te worden dat problemen van incontinentie, urineweginfecties en huidproblemen niet noodzakelijk een verband hoeven te houden met seksueel geweld. Voorts is het eigenaardig dat u bij de DVZ op 20 augustus verklaarde dat u gezond bent (Verklaring DVZ, 4 augustus 2020, vraag 28) en dat op het registratieformulier bij de DVZ enkel uw kwetsbaar profiel als vrouw werd aangeduid en niet psychisch en fysiek geweld (Registratie verzoek om internationale bescherming, 5 februari 2020, vi kwetsbaarheden). Uw poging tot verschoning, met name dat u enkel heeft geantwoord op wat ze u vroegen, weet niet te overtuigen (CGVS 2, p. 18).”*

Deze pertinente vaststellingen laat verzoekster volledig ongemoeid.

4.9. De overige motieven van de bestreden beslissing worden door verzoekster in haar verzoekschrift op geen enkele wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze zonder meer overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

4.10. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad de bevindingen van de commissaris-generaal, waaruit talrijke inconsistenties, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden blijken, voldoende determinerend om te besluiten dat aan het door verzoekster voorgehouden vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

Nu aan haar voorgehouden problemen met Barrio 18 geen geloof kan worden gehecht, maakt zij niet aannemelijk dat zij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, laat staan dat zij om deze reden een gegronde vrees heeft of een reëel risico loopt. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich dan ook niet langer op.

Het vraagstuk of de bendes in El Salvador louter als criminele organisaties kunnen worden bestempeld dan wel als politieke actoren moeten worden beschouwd zoals in het in het rapport Nansen wordt besproken, stelt zich hier evenmin en moet niet worden beantwoord, nu er geen geloof wordt gehecht aan de voorgehouden vluchtaanleiding.

4.11. Verzoekster brengt geen andere specifieke en individuele elementen aan die een nood aan bescherming aannemelijk maken. Verzoekster verklaart dat zij langdurig in de VS heeft verbleven en zij na haar terugkeer naar El Salvador in een zone woonde waar de bende Barrio 18 domineert, maar maakt, naast haar onafgebroken verblijf in de VS dat niet werd aangetoond en haar vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer door bendeleden zal worden vervolgd of gevisieerd.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021 en de nota 2021/2 van vzw Nansen *“El Salvador-Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag”* van september 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Daarbij stippen verschillende bronnen aan dat een verblijf in het buitenland op zich geen veiligheidsrisico inhoudt bij terugkeer maar dat een eventueel risico bij terugkeer eerder afhankelijk is van de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek uit El Salvador (COI Focus 13 juli 2021, p. 25).

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds persoonlijk bendeproblemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador, enerzijds, en de andere terugkeerders, anderzijds.

Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, waarnaar in de COI Focus van 13 juli 2021 wordt verwezen en dat ook in de Nansen-nota wordt besproken, handelt over de situatie van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten. In dit rapport wordt een duidelijk verband vastgesteld tussen het geweld bij terugkeer en de redenen van de oorspronkelijke vlucht uit El Salvador (p. 2). Het rapport bespreekt dan ook voornamelijk voorbeelden van personen die naar de Verenigde Staten waren gevlucht voor bendegeweld en die reeds voor hun vertrek persoonlijk werden gevisieerd door de bendes. De Nansen-nota waarnaar verzoekster verwijst erkent uitdrukkelijk dat *“in veel gevallen [...] Human Rights Watch een duidelijke link vaststelde tussen moord of ander geweld en de redenen waarom de persoon El Salvador in de eerste plaats was ontvlucht. [...] Volgens UNHCR zijn Salvadoranen die*

uitgewezen worden vanuit het buitenland makkelijk identificeerbaar door bendeleden. Dat maakt dat personen die gevlucht zijn uit El Salvador omwille van specifieke problemen, een bijzonder risico lopen.” (p. 20).

Uit dit rapport blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer (HRW, p. 29 e.v; COI Focus 13 juli 2021, p. 18).

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van persoonlijke bendegerelateerde problemen een risicoverhogende en -verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel *“certain returnees from abroad”* problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel *“depending on the particular circumstances of their case”* (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekster slaagt hier niet in.

Zo blijkt dat verzoekster in 2006 omwille van economische redenen naar de VS vertrok (NPO I, p. 9) en zijn haar beweerde verblijf van dertien jaar in dat land en haar beweerde problemen met de bendeleden van Barrio 18 na haar terugkeer naar El Salvador in 2019, zoals reeds gesteld, niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat zij voor haar vertrek uit El Salvador in 2020 reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen.

Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem een risico zou lopen om opnieuw te worden gevisieerd door bendeleden, laat staan dat haar vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Het feit dat zij een periode in de VS en in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, herhaalt de Raad de eerdere bevinding dat verzoeksters verblijf in de VS niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven of dat zij als terugkeerder meer zichtbaar zou zijn omwille van uiterlijke kenmerken of omdat zij bepaalde gewoontes of een accent zouden hebben overgenomen. Hetzelfde geldt voor haar verblijf in België voor de duur van de asielprocedure. Evenmin blijkt dat verzoekster zo lang in de VS en in België heeft verbleven dat zij niet meer bekend zou zijn met ongeschreven regels.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in haren hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekster bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu haar beweerde problemen met Barrio 18 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat concreet aanne-

melijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

4.12. In de mate verzoekster de socio-economische situatie in El Salvador aankaart, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren [...]”.

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in El Salvador sprake zou zijn van een preciaire socio-economische en humanitaire situatie die grotendeels wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor (zie in deze zin HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

In casu blijkt verder niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Waar verzoekster verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in El Salvador en een vrees aanhaalt om te worden besmet met het coronavirus, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoekster aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat zij in het geval van een terugkeer naar haar land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van haar bewering dat zij in El Salvador zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoekster verder niet aan dat zij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat zij om die reden zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar – in de hypothese dat zij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk zou worden geweigerd.

In de mate dat verzoekster zich de vraag stelt of zij ten tijde van deze crisis in de mogelijkheid zal zijn om een job te vinden, benadrukt de Raad dat uit niets blijkt dat zij, gezien haar persoonlijke omstandigheden, geen werk zou mogen uitoefenen in El Salvador. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene.

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekster, indien zij zou terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

4.13. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoeksters betoog dat zij in El Salvador geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waaraan de bendes zich schuldig maken wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14). Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving daarom willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07,

Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekster brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door haar in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tweemaal werd gehoord op het CGVS. Tijdens deze gehoren kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES